

sigtsmæssigt og rigtig, at en saadan Tilladelse blev given, da det vistnok ikke altid er disse Folks Leilighed, som Lovforslaget nærmest skulde komme til Hjælp, at de paa den Tid, da Bønderne komme til Torvs med deres Brød, kunne gaae hen og købe det; det vil maaskee berøve dem noget af deres Arbeids tid, som de have saa haardt fornøden. Det er heller ikke vist, at de altid have de fornødne Penge paa den Tid af Dagen, eller at de paa Torvene kunne faae Brød i saa smaa Quantiteter, som de maatte kunne ønske. Jeg troer derfor, at det vilde være en virkelig Forbedring, og gjøre Lovforslaget mere practisk nyttigt, naar det maatte tillades Landboerne at have Udsalg af Brød paa forskjellige Steder i Kjøbstæderne; jeg har nærmest tænkt hos Spethøgere og andre saadanne Folk, da den arbejdende Klasse saaledes nærmere ved sit Hjem vilde kunne erholde denne Nødvendighedsartikel, og det i en saadan Quantitet, som for den er overkommelig. Jeg har ligeledes i det samme Vædringsforslag bestemte antydet, hvad jeg forstod ved Brød og udtrykt det saaledes: Brød af sigtet og usigtet Rugmeel. Jeg har netop sat det saaledes, fordi der ikke let skulde reise sig nogen Retstrætte om, hvad der maatte indføres af Landboerne. Hovedsagelig vil det naturligvis blive Rugbrød, hvorved man i Almindelighed forstaaer Brød af usigtet Rugmeel; men jeg troer imidlertid, da det paa mange Steder her i Landet og navnlig i Byen er meget brugeligt, hos Landboerne at bage Sigtebrød, at der ikke burde være noget til Hinder for ogsaa at indføre saadant. Jeg vil med disse Ord henstille disse Vædringsforslag til det ærede Things Overveelse, og har det Haab, at det maatte finde Thingsets Understøttelse og Bisald, da det jo sigter til at lette trængende Medborgere under Dyrtiden Anskaffelsen af Brød, som er et af de nødvendige Næringsmidler.

Lindberg: Naar jeg har tilladt mig at

stille et Par Vædringsforslag til det foreliggende Lovudkast, har jeg været bevæget dertil, tildeels ved den Titel, som Loven har, idet den angiver, at den skal udkomme i Anledning af den Dyrtid, hvorunder vi leve, men til lige har den Bestemmelse, at den, hvis den bliver Lov, skal gjælde fra den Tid, den kommer ud, og et Aar derefter. Da det imidlertid ikke let vil kunne tænkes muligt, at Loven kan komme ud før henimod Juul, saa vil Følgen deraf blive, at, naar denne Bestemmelse bliver staaende, skal den gjælde et Aar fra den Tid af. Imidlertid er der ikke nogen Anledning til at frygte for, at Dyrtiden skal være længere end til den næstkommende Høst, og derfor mener jeg, at det er rimeligt, at Loven selv bestemmer en Grænse for, hvortil den skal staae ved Magt, og jeg har derfor tilladt mig at foreslaae, at den skal være gjældende indtil Udgangen af September Maaned 1854, ikke alene af Hensyn til, at til den Tid vil Høsten være fuldendt og Brød at faae af den nye Høst, men navnlig ogsaa af Hensyn til, at et andet Lovudkast i Anledning af den samme Dyrtid har samme Datum, og det foreskommer mig rimeligt, at der bliver en Overensstemmelse mellem disse 2 Love i Henseende til Tidbestemmelserne. Det andet Vædringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, gaar ud paa en Forandring af Udtrykket „Rugbrød“ i anden Linie, hvilket nærmest er foranlediget derved, at, da Sagen paa et tidligere Stadium var under Forhandling, maatte jeg deraf drage den Slutning, at Forslagsstilleren rimeligvis vilde udvide Forslaget til at gjælde alle Slags Brød; men dette er jo ikke Tilfældet, hvilket jeg nu først erfarer, efterat jeg har afgivet mit Vædringsforslag, men jeg maa dog bemærke, at, naar der er Tale om Dyrtid og om at komme den trængende Deel af Befolkningen til Hjælp, saa maa der nærmest være Tale om det Slags Brød, som er dens daglige Føde, nemlig Brød af grovtmalet Meel.